

Sensommer-stemninger - ugebrev 12, 16. september, 2007

Så er der gået 9 dage, siden håndværkerne og Allan forlod Zackenberg med todages sneforsinkelse og lod Charlotte, Jørgen og Lise tilbage med udsigt til tinder drysset med nysne. Her er hygsomt, herligt stille og storslået smukt. Solen står efterhånden lavt på himlen, og det bliver tidligt mørkt. Det varer ikke mange dage, inden stearinlysene skal til at lyse op under middagsmaden. Frosten er ved at få tag i de små vandløb og kær, og okserne er ikke så talrige mere. Brunsttiden ser ud til at være overstået – tyrene danner små flokke - og køerne og kalvene har ikke nødvendigvis en bejler i hælene. Vi har en gammel tyr tussende rundt i lejren. Der er ikke meget go i ham, og han tager efterhånden ikke meget notits af os. Jagtfalken har en uges tid patruljeret op og ned langs elven, men i de sidste to dage har vi ikke set den. Ræveungerne er også forsvundet, og det er meget småt med vadefugle. Til gengæld samles snespurvene i store flokke, klar til at trække sydover – og et par ravne og mågerne holder også stadig stand.

Zackenbergelven er en skygge af sig selv – den kan kun mande sig op i knæhøjde, så det går stille og fredeligt at forcere den isfri del i vaders, hvor bunden er blød af grødis. På den nedre del af elven er den frosset på overfladen fra brink til brink. Vi har et mindre væddemål i gang om, hvornår den mon er frosset så meget, at man kan vandre over is på vadestedet. Buddene er hhv. 4, 7 og 9 dage. D. 13.9 tog Charlotte og jeg op for at tage vandprøver i Sommerfugles og Langemandssø, en det kunne ikke gøres helt efter bogen, da de begge var næsten helt isdækkede med den smukkeste glasklare is. Vi kunne kigge lige ned til bunden og se damrøkker svømme rundt, så kaffen blev nydt på isen med udsigt mod dybet. Vi fik dog en anelse travlt med at komme nærmere bredden, da isen begyndte at synge i takt med at revnerne sprang omkring os.

På en flot solrig, vindstille dag tog vi til Daneborg for at lægge gummibåden i hus. Vi blev inviteret til at deltage i slædehundredenes frikvarter, hvor de bliver løsnet fra lænkerne og løber frit rundt. Sikken en leben – og sikke der skulle klappes og kæles, inden de blev sat i lænker igen. Efter at have hilst på et par kuld hvalpe, tog vi videre til sandøen, for at hilse på de hvalrosser, der måtte være i farvandet. Der lå fire og fes og bøsede og snorkede på bredden i en hygsom dyngede – det var et selskab der opfordrede til fuldstændig afslapning. Mage til magelighed skal man vist lede længe efter.

Efterhånden er alle huse på nær 9'eren lukket ned – der mangler kun at blive flyttet de allersidste ting fra laboratoriet. Jørgen har haft fornøjelsen af at rydde godt og grundigt op i diverse lagre, og ét er sikkert – vi kommer ikke til at mangle noget. Her er alt fra safran til sushitang – og mange andre ganske uundværlige ting. Alt i alt er tilfredsheden stor, og det eneste vi mangler for at fuldende opholdet er en gang nordlys næste gang, vi tager en saunakøler på verandaen.

/Lise